Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

3. května 2012*

„Dublinský systém — Nařízení (ES) č. 343/2003 — Postup pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl — Státní příslušník třetí země, držitel platného víza vydaného „příslušným členským státem“ ve smyslu téhož nařízení — Žádost o azyl podaná v jiném členském státě, než je členský stát příslušný podle uvedeného nařízení — Žádost o povolení k pobytu v jiném členském státě, než je příslušný členský stát, po níž následuje zpětvzetí žádosti o azyl — Zpětvzetí, k němuž došlo dříve, než příslušný členský stát vyslovil souhlas s převzetím — Zpětvzetí ukončující postupy zavedené nařízením č. 343/2003“

Ve věci C-620/10,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podle článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Kammarrätten i Stockholm –Migrationsöverdomstolen (Švédsko) ze dne 16. prosince 2010, došlým Soudnímu dvoru dne 27. prosince 2010, v řízení

Migrationsverket

proti

Nurije Kastrati,

Valdrina Kastrati,

Valdrin Kastrati,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení J.-C. Bonichot, předseda senátu, A. Prechal, K. Schiemann, L. Bay Larsen (zpravodaj) a C. Toader, soudci,

generální advokátka: V. Trstenjak,

vedoucí soudní kanceláře: C. Strömholm, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 30. listopadu 2011,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za Migrationsverket H. Karling a M. Ribbenvikem, jako zmocněnci,

— za N. Kastrati a její nezletilé děti H.-O. Krokstädem, juris kandidat, a S. Kastratim,

— za německou vládu T. Henzem, jako zmocněncem,

— za řeckou vládu M. Michelogiannaki a L. Kotroni, jako zmocněnkyněmi,

* Jednací jazyk: švédština.

— za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s M. Russo, avvocato dello Stato,

— za nizozemskou vládu C. Wissels, M. Noort, a C. S. Schillemans, jako zmocněnkyněmi,

— za vládu Spojeného království H. Walker, jako zmocněnkyní,

— za Evropskou komisi M. Condou-Durande a C. Tufvesson, jako zmocněnkyněmi,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 12. ledna 2012,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. února 2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (Úř. věst. L 50, s. 1; Zvl. vyd. 19/06 s. 109).

2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi Migrationsverket (vnitrostátní přistěhovalecký úřad) příslušným pro otázky přistěhovalectví a kosovskými státními příslušníky Nurijí Kastrati a jejími dvěma dětmi, Valdrinou a Valdrinem, týkajícího se zrušení rozhodnutí tohoto orgánu nevyhovět jejich žádosti o povolení k pobytu a o udělení azylu, a nařídit jejich přemístění do „příslušného členského státu“ ve smyslu nařízení č. 343/2003.

Právní rámec

Nařízení č. 343/2003

3 Třetí a čtvrtý bod odůvodnění nařízení č. 343/2003 mají následující znění:

„(3) Podle závěrů z Tampere by měl tento [společný evropský azylový] systém v krátké době […] zahrnovat jasnou a proveditelnou metodu určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl.

(4) Tato metoda by měla být založena na objektivních a spravedlivých kritériích jak pro členské státy, tak pro dotčené osoby. Mělo by být zejména možné urychleně určit příslušný členský stát tak, aby byl zaručen účinný přístup k řízení o přiznání právního postavení uprchlíka a aby nebyl ohrožen cíl urychleného vyřízení žádostí o azyl.“

4 Článek 1 nařízení č. 343/2003 stanoví, že toto nařízení stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států.

5 Článek 2 písm. c) až f) nařízení č. 343/2003 zní takto:

„Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

[…]

c) ‚žádostí o azyl‘ žádost podaná státním příslušníkem třetí země, kterou lze vykládat jako žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany členským státem podle Ženevské úmluvy. Za žádost o azyl se považuje každá žádost o mezinárodní ochranu, pokud státní příslušník třetí země nepožaduje výslovně jinou formu ochrany, o kterou lze žádat odděleně;

d) ‚žadatelem' nebo ‚žadatelem o azyl' státní příslušník třetí země, který podal žádost o azyl, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto;

e) ‚posouzením žádosti o azyl' souhrn opatření pro posouzení žádosti o azyl, rozhodnutí nebo rozsudek o takové žádosti vydaný příslušnými orgány v souladu s vnitrostátním právem s výjimkou řízení o určení členského státu příslušného podle tohoto nařízení;

f) ‚zpětvzetím žádosti o azyl' úkony, jimiž žadatel o azyl ukončí řízení, které bylo zahájeno podáním jeho žádosti o azyl, v souladu s vnitrostátním právem buď výslovně, nebo konkludentně".

6 Článek 3 odst. 1 tohoto nařízení stanoví:

„Členské státy posuzují každou žádost o azyl podanou příslušníkem třetí země na hranici nebo na jejich území kterémukoli z nich. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III."

7 Článek 4 uvedeného nařízení stanoví:

„1. Řízení o určení příslušnosti členského státu ve smyslu tohoto nařízení se zahajuje prvním podáním žádost o azyl v některém členském státě.

[…]

5. Členský stát, u něhož byla žádost o azyl podána, je povinen za podmínek uvedených v článku 20 a s cílem ukončit řízení o určení státu příslušného pro posouzení žádosti o azyl převzít zpět žadatele o azyl, který se nachází v jiném členském státě, v němž podal novou žádost o azyl poté, co vzal svou původní žádost během procesu určování příslušného státu zpět.

Tato povinnost zaniká, pokud žadatel o azyl mezitím opustil území členských států na dobu nejméně tří měsíců nebo od některého členského státu obdržel povolení k pobytu."

8 Pro určení „příslušného členského státu" ve smyslu čl. 3 odst. 1 nařízení č. 343/2003 uvádí kapitola III tohoto nařízení obsahující články 5 až 14 výčet objektivních a hierarchizovaných kritérií.

9 Podle čl. 5 odst. 2 tohoto nařízení se členský stát příslušný v souladu s kritérii určuje na základě stavu v době, kdy žadatel o azyl podal první žádost u některého členského státu.

10 Článek 9 odst. 2 uvedeného nařízení zejména stanoví, že pokud je žadatel o azyl držitelem platného víza, je „členským státem příslušným" k posouzení žádosti o azyl ve smyslu tohoto nařízení v zásadě členský stát, který toto vízum udělil.

11 Kapitola V nařízení č. 343/2003 nadepsaná „Převzetí a přijetí zpět" obsahuje článek 16, který zní takto:

„1. Členský stát příslušný k posouzení žádosti o azyl podle tohoto nařízení je povinen:

a) převzít za podmínek stanovených v článcích 17 až 19 žadatele o azyl, který podal žádost v jiném členském státě;

b) dokončit posouzení žádosti o azyl;

c) přijmout zpět za podmínek stanovených v článku 20 žadatele, jehož žádost se posuzuje a který bez povolení přebývá na území jiného členského státu;

d) přijmout zpět za podmínek stanovených v článku 20 žadatele, který vzal svou posuzovanou žádost zpět a podal žádost v jiném členském státě;

e) přijmout zpět za podmínek stanovených v článku 20 státního příslušníka třetí země, jehož žádost zamítl a který bez povolení přebývá na území jiného členského státu.

2. […]

3. Povinnosti podle odstavce 1 se ruší, opustí-li státní příslušník třetí země území členských států nejméně na dobu tří měsíců, pokud tento státní příslušník třetí země není držitelem platného povolení k pobytu vydaného příslušným členským státem.

4. Povinnosti uvedené v odst. 1 písm. d) a e) se rovněž ruší, jakmile členský stát příslušný k posouzení žádosti po zpětvzetí či zamítnutí žádosti přijme a skutečně provádí nezbytná opatření předtím, než státní příslušník třetí země může odjet do své země původu nebo do jiné země, do které může oprávněně cestovat.“

12 Článek 17 odst. 1 nařízení č. 343/2003 stanoví:

„Pokud se členský stát, ve kterém byla podána žádost o azyl, domnívá, že k posouzení žádosti o azyl je příslušný jiný členský stát, může v co nejkratší době a v každém případě do tří měsíců ode dne, kdy byla žádost podána ve smyslu čl. 4 odst. 2, vyzvat druhý členský stát, aby žadatele převzal.

Pokud žádost o převzetí žadatele není podána ve lhůtě tří měsíců, je k posouzení žádosti o azyl příslušný členský stát, ve kterém byla žádost o azyl podána.“

13 Článek 18 odst. 1 uvedeného nařízení stanoví:

„Dožádaný členský stát provede nezbytné kontroly a o žádosti o převzetí žadatele rozhodne do dvou měsíců ode dne obdržení žádosti.“

14 Článek 19 odst. 1 a 3 téhož nařízení zní následovně:

„1. Pokud dožádaný členský stát souhlasí s převzetím žadatele, uvědomí členský stát, ve kterém byla podána žádost o azyl, žadatele o svém rozhodnutí neposuzovat jeho žádost a o povinnosti přemístit žadatele do příslušného členského státu.

[…]

3. Přemístění žadatele z členského státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, do příslušného členského státu se provádí po konzultaci dotyčných členských států v souladu s vnitrostátním právem prvního členského státu, jakmile je to z praktického hlediska možné, avšak nejpozději šest měsíců po přijetí žádosti o převzetí nebo rozhodnutí o opravném prostředku nebo přezkumu, pokud má odkladný účinek.“

15 Článek 20 nařízení č. 343/2003 stanoví podmínky, za nichž je žadatel o azyl přijat zpět v souladu s čl. 4 odst. 5 a čl. 16 odst. 1 písm. c) až e) téhož nařízení.

Směrnice 2005/85/ES

16 Z dvacátého devátého bodu odůvodnění směrnice Rady 2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka (Úř. věst. L 326, s. 13) vyplývá, že tato směrnice se nezabývá postupy upravenými nařízením č. 343/2003.

17 Směrnice 2005/85 ve svém článku 19 nadepsaném „Postup v případě zpětvzetí žádosti“ stanoví:

„1. Pokud členské státy ve vnitrostátních právních předpisech stanoví možnost výslovného zpětvzetí žádosti, zajistí, aby v případě výslovného zpětvzetí žádosti o azyl žadatelem rozhodující orgán rozhodl buď o zastavení posuzování žádosti, nebo o jejím zamítnutí.

2. Členské státy mohou rovněž stanovit, že rozhodující orgán může rozhodnout o zastavení posuzování žádosti, aniž by vydal rozhodnutí. V takovém případě členské státy zajistí, aby rozhodující orgán učinil ve spisu žadatele příslušnou poznámku.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

Žádost o povolení k pobytu podaná před vstupem Nurije Kastrati a jejích dětí na území Unie

18 V průběhu roku 2004 se N. Kastrati seznámila v Kosovu s p. Kastratim, švédským státním příslušníkem, který má od roku 1992 bydliště ve Švédsku. Tento muž není otcem nezletilých dětí N. Kastrati.

19 Dne 20. září 2007 podala N. Kastrati a její děti na velvyslanectví Švédského království ve Skopje (Makedonie) žádost o povolení k pobytu ve Švédsku odůvodněnou vztahem s p. Kastratim.

20 Dne 13. května 2008 Migrationsverket jejich žádost vzhledem k tomu, že neexistoval vztah mezi N. Kastrati a p. Kastratim, jenž by umožňoval udělit N. Kastrati a jejím dětem povolení k pobytu, zamítl. Poté, co N. Kastrati se svými dětmi podala žalobu k länsrätten i Skåne län – Migrationsdomstolen (správní soud regionu Skåne rozhodující v záležitostech přistěhovalectví), tento soud svým rozsudkem ze dne 23. prosince 2008 zamítnutí uvedených žádostí o povolení k pobytu potvrdil.

21 Nurije Kastrati se svými dětmi následně proti tomuto rozsudku podala odvolání k Kammarrätten i Stockholm – Migrationsöverdomstol (odvolací správní soud rozhodující v záležitostech přistěhovalectví), následně jej ale tito vzali zpět. V důsledku toho tento soud dne 19. března 2009 rozhodl o výmazu věci ze svého rejstříku.

Žádost o azyl a nová žádost o povolení k pobytu, které N. Kastrati se svými dětmi podala po svém vstupu na území Unie

22 Dne 3. března 2009 přicestovala N. Kastrati a její děti do Švédska jakožto držitelé platného víza opravňujícího ke krátkodobému pobytu vydaného francouzskými orgány.

23 Tito dne 30. dubna 2009 – aniž podali žádost o azyl ve Francii – podali žádost ve Švédsku, kde pobývali již od svého vstupu na území Unie.

24 Jelikož byla N. Kastrati a její děti držiteli platného víza vydaného francouzskými orgány, Migrationsverket dne 4. června 2009 tyto orgány vyzval, aby na základě kritéria stanoveného v čl. 9 odst. 2 nařízení č. 343/2003 uvedené osoby v souladu s čl. 16 odst. 1 písm. a) téhož nařízení převzaly.

25 N. Kastrati se svými dětmi podala dne 16. června 2009 novou žádost o povolení k pobytu ve Švédsku, jež byla opět odůvodněna úzkým vztahem k p. Kastratimu.

26 Dne 22. června 2009 naopak vzali tito své žádosti o azyl ve Švédsku zpět, neboť podle nich byly podány pouze na radu Migrationsverket. Z napadeného rozhodnutí ve věci v původním řízení předloženého společně s vnitrostátním spisem mimoto nevyplývá, že by se N. Kastrati se svými dětmi dovolávala jakéhokoli důvodu pronásledování s cílem získat postavení uprchlíka.

27 Dne 23. července 2009 francouzské orgány, které o tomto zpětvzetí nevěděly, vyslovily souhlas se zpětným převzetím N. Kastrati a jejích dětí.

28 Migrationsverket rozhodnutím ze dne 30. července 2009 zamítl žádosti o povolení k pobytu, jakož i žádosti o azyl. Především měl ohledně nové žádosti o povolení k pobytu za to, že jeho rozhodnutí ze dne 13. května 2008 o zamítnutí první žádosti o povolení pobytu nabylo právní moci. Dále žádosti o azyl zamítl z toho důvodu, že ve věci byla příslušnou Francouzská republika. Konečně rozhodl o přemístění dotyčných osob do Francie na základě čl. 19 odst. 1 a 3 nařízení č. 343/2003.

29 Nurije Kastrati se svými dětmi napadla uvedené zamítavé rozhodnutí před länsrätten i Skåne län – Migrationsdomstolen.

30 Rozsudkem ze dne 15. září 2009 uvedený soud zamítavé rozhodnutí ze dne 30. července 2009 zrušil, neboť měl za to, že v okamžiku, kdy Migrationsverket vydal své rozhodnutí, nebyly splněny podmínky použití nařízení č. 343/2003, protože N. Kastrati se svými dětmi vzala své žádosti o azyl zpět. V důsledku toho vrátil věc tomuto úřadu, aby přezkoumal žádosti o povolení k pobytu ve Švédsku na základě prošetření údajného úzkého vztahu.

31 Ve svém rozsudku länsrätten i Skåne län – Migrationsdomstolen uvedl, že žádosti o azyl, jež podala N. Kastrati se svými dětmi, byly vzaty zpět poté, co příslušný švédský orgán vyzval francouzské orgány, aby tím zakončil postup určení příslušného členského státu, ale dříve, než francouzské orgány vyjádřily dne 23. července 2009 souhlas s převzetím dotčených osob a než jim Migrationsverket oznámil své rozhodnutí ze dne 30. července 2009 přemístit tyto osoby do Francouzské republiky.

32 Migrationsverket podal opravný prostředek k předkládajícímu soudu, a v podstatě tvrdil, že z nařízení č. 343/2003 nevyplývá, že povinnost příslušného členského státu převzít žadatele o azyl zaniká v případě zpětvzetí žádosti o azyl.

33 Ve svém předkládacím rozhodnutí předkládající soud vysvětluje, že sice v rozhodnutí, které vydal dne 30. června 2008 (MIG 2008:28), určil, že zpětvzetí žádosti o azyl nebránilo použitelnosti nařízení č. 343/2003. Okolnosti této věci se nicméně lišily od okolností sporu, který mu byl předložen, jelikož žádost o azyl, o kterou se tehdy jednalo, byla vzata zpět teprve poté, co bylo dotčené osobě v souladu s čl. 19 odst. 1 tohoto nařízení oznámeno rozhodnutí o přemístění do příslušného členského státu.

34 Odkazuje mimoto na výsledky správního šetření provedeného Migrationsverket v několika členských státech vázaných Dublinským systémem ohledně otázky dosahu zpětvzetí žádosti o azyl ve vztahu k použití nařízení č. 343/2003. Bylo možno rozlišit tři různé přístupy. Podle prvního přístupu lze od doby, kdy se toto nařízení stalo použitelným, řízení o žádosti o azyl ukončit pouze z některého z důvodů stanovených v čl. 3 a 4 uvedeného nařízení. Naopak podle druhého přístupu není toto nařízení nadále použitelné, jestliže žádost o azyl podaná v jediném členském státě byla vzata zpět. Konečně je podle třetího přístupu určujícím prvkem pro rozhodnutí, zda se pokud při postupu pro určení příslušného členského státu nařízení i nadále použije či nikoli, okamžik, kdy dojde ke zpětvzetí žádosti o azyl.

35 Za těchto podmínek se Kammarrätten i Stockholm – Migrationsöverdomstolen rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Musí být nařízení č. 343/2003, mimo jiné s ohledem na ustanovení čl. 5 odst. 2 tohoto nařízení, a popřípadě s ohledem na neexistenci jiných ustanovení nařízení, která by upravovala zánik příslušnosti členského státu k posouzení žádosti o azyl, než jsou ustanovení obsažená v čl. 4 odst. 5 druhém pododstavci a čl. 16 odst. 3 a 4, vykládáno v tom smyslu, že zpětvzetí žádosti o azyl nebrání možnosti použít toto nařízení?

2) Je pro odpověď na první otázku relevantní skutečnost, ve které fázi řízení byla žádost o azyl vzata zpět?“

K předběžným otázkám

36 Úvodem je třeba konstatovat, že předkládající soud si přeje objasnit účinky, které pokud jde o použití nařízení č. 343/2003 může mít zpětvzetí žádosti o azyl.

37 V této souvislosti je třeba vzhledem ke skutkovému stavu v původním řízení – tak jak vyplývá zejména z bodů 18 až 21, jakož i z bodu 26 tohoto rozsudku – uvést, že N. Kastrati a její děti tvrdí, že jejich úmyslem ve skutečnosti nikdy nebylo podat žádost o azyl ve smyslu čl. 2 písm. c) nařízení č. 343/2003.

38 Pro posouzení významu, který je třeba připisovat takovémuto tvrzení, je však příslušný pouze předkládající soud. Věcí Soudního dvora je to, aby se vyslovil ke skutkovým a právním úvahám uvedeným v předkládacím rozhodnutí. (rozsudek ze dne 21. října 2010, I. B., C-306/09, Sb. rozh. s. I-10341, bod 47).

39 Vzhledem k těmto úvodním poznámkám a vzhledem k okolnostem věci v původním řízení chce předkládající soud svými otázkami, jež je třeba zkoumat společně, v podstatě zjistit, zda musí být nařízení č. 343/2003 vykládáno v tom smyslu, že zpětvzetí žádosti o azyl ve smyslu čl. 2 písm. c) tohoto nařízení, k němuž dojde dříve, než členský stát příslušný pro přezkum této žádosti vysloví souhlas s převzetím žadatele, má za následek, že se toto nařízení dále nepoužije.

40 Je třeba upřesnit, že podle čl. 17 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 343/2003, má-li členský stát, na jehož území osoba podá žádost o azyl, za to, že k jejímu posuzování je příslušný jiný členský stát, může tento stát vyzvat k převzetí žadatele.

41 Je ostatně třeba připomenout, že z článku 1 uvedeného nařízení vyplývá, že jeho účelem je stanovit kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států.

42 Dále, jestliže žadatel stejně jako ve věci v původním řízení vezme svou žádost o azyl zpět dříve, než vyzvaný členský stát vysloví souhlas s jeho převzetím, nelze nadále dosáhnout hlavního účelu nařízení č. 343/2003, tzn. zjištění členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl za účelem zjištění účinného přístupu k vyhodnocení, zda se žadatel nachází v postavení uprchlíka.

43 Mimoto je třeba konstatovat, že zákonodárce Unie výslovně neupravil situace, jako je ta, o kterou se jedná ve věci v původním řízení, kdy žadatelé vzali zpět své žádosti, aniž je zároveň podali přinejmenším v jednom z dalších členských států.

44 Znění ustanovení čl. 4 odst. 5 druhého pododstavce a čl. 16 odst. 3 a 4 nařízení č. 343/2003, na něž soud ve svých otázkách rovněž odkazuje, neumožňuje dospět k jinému výsledku.

45 Je sice pravda, že tato ustanovení v zásadě vyčerpávajícím způsobem určují, v jakých situacích odpadá povinnost členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl „převzít“ nebo „převzít zpět“ žadatele, který podal žádost o azyl v jiném členském státě, než je příslušný členský stát. Uvedená ustanovení nicméně předpokládají, že existuje žádost o azyl, kterou je příslušný členský stát povinen přezkoumat, přezkoumává, nebo již o ní rozhodl.

46 Tak tomu je ostatně i v případě čl. 5 odst. 2 nařízení č. 343/2003.

47 Proto zpětvzetí žádosti o azyl, k němuž došlo za okolností, jako jsou okolnosti ve věci v původním řízení, dříve, než vyzvaný členský stát vysloví souhlas s převzetím žadatele o azyl, má za následek, že se nařízení č. 343/2003 dále nepoužije.

48 Za takovýchto okolností přísluší členskému státu, na jehož území byla žádost podána, přijmout rozhodnutí podmíněná tímto zpětvzetím, a zejména, jak stanoví článek 19 směrnice 2005/85, zastavit posuzování žádosti a učinit o tom ve spisu žadatele příslušnou poznámku.

49 Vzhledem ke všem předcházejícím úvahám je na položené otázky třeba odpovědět, že nařízení č. 343/2003 musí být vykládáno v tom smyslu, že zpětvzetí žádosti o azyl ve smyslu čl. 2 písm. c) tohoto nařízení, k němuž dojde dříve, než členský stát příslušný k posuzování této žádosti vysloví souhlas s převzetím žadatele, má za následek, že se toto nařízení dále nepoužije. V takovémto případě přísluší členskému státu, na jehož území byla žádost podána, přijmout rozhodnutí podmíněná tímto zpětvzetím, a zejména zastavit posuzování žádosti a učinit o tom ve spisu žadatele příslušnou poznámku.

K nákladům řízení

50 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. února 2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států, musí být vykládáno v tom smyslu, že zpětvzetí žádosti o azyl ve smyslu čl. 2 písm. c) tohoto nařízení, k němuž dojde dříve, než členský stát příslušný k posuzování této žádosti vysloví souhlas s převzetím žadatele, má za následek, že se toto nařízení dále nepoužije. V takovémto případě přísluší členskému státu, na jehož území byla žádost podána, přijmout rozhodnutí podmíněná tímto zpětvzetím, a zejména zastavit posuzování žádosti a učinit o tom ve spisu žadatele příslušnou poznámku.

Podpisy.